

HỒI THỨ TÁM MƯỜI CHÍN

TRUYỀN THỦ PHÁP CHỐNG NGĂN ĐẠI ĐỊCH

Cô bé chờ cho Hư Trúc diễn lại cách phá thế cờ bí hiểm xong, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Xem như thế thì tiểu hoà thượng là người thành thực chứ không phải kẻ nói hươu nói vượn.

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Còn chuyện Vô Nhai Tử truyền cái nhẫn sắt này lại cho người đầu đuôi thế nào, người kể hết lại cho ta nghe. Ta nói trước cho người là phải nói thật đúng, chỉ sai nửa lời là chết với ta đó.

Hư Trúc đáp:

- Xin vâng.

Rồi nhà sư đem câu chuyện từ đầu: Y được sư phụ cho xuống núi đi đâu? Tại sao lại đến chỗ phá thế cờ bí hiểm? Vô Nhai Tử truyền công lực, trao nhẫn thế nào? Đinh Xuân Thu đã dùng cách gì để ám toán sát hại Tô Tinh Hà cùng Huyền Nạn đại sư? Mình đi kiếm bọn sư bá Tuệ Phương ra sao? Nhất nhất kể lại cho cô bé không sót mảy may.

Trong khi Hư Trúc thuật chuyện, cô bé không nói một câu, không hỏi một lời, cứ đứng chăm chú nghe, chờ cho nhà sư kể xong, cô mới lên tiếng:

- Ta nghe người nói thì Vô Nhai Tử rõ ràng là sư phụ người thế mà người không kêu y bằng sư phụ, lại gọi y là Vô Nhai Tử lão tiên sinh là nghĩa làm sao?

Hư Trúc ra chiều bẽn lễn đáp:

- Tiểu tăng vốn là kẻ tu hành ở chùa Thiếu Lâm, thiết tình không thể quy đầu môn phái nào khác được.

Cô bé lại hỏi:

- Người nhất quyết không muốn làm chưởng môn phái Tiêu Dao ư?

Hư Trúc lắc đầu luôn mấy cái rồi đáp:

- Tiểu tăng thực không muốn làm chút nào!

Cô bé liền nói:

- Như vậy dễ lắm...

Hư Trúc mừng thầm, ngắt lời hỏi ngay:

- Tiên bối tính bây giờ phải làm thế nào mới rút lui được?

Cô bé cười nói:

- Khó gì? Người trao cái nhẫn đó lại cho ta, thế là xong rồi. Ta thay người làm chưởng môn phái Tiêu Dao cho, được không?

Hư Trúc sung sướng đáp:

- Nếu được vậy thì còn gì hay bằng.

Nói xong nhà sư tháo chiếc nhẫn sắt ở ngón tay ra trao lại cho cô bé. Cô bé mừng vui lộ ra ngoài mặt, đón lấy chiếc nhẫn cầm đeo vào ngón tay. Ngờ đâu ngón tay cô lớn quá, các ngón giữa, ngón vô danh không tài nào xỏ lọt vào được, cô đành gắng gượng đeo vào ngón tay út vậy, dường như cô lấy thế làm bất mãn lắm. Sau cô bé lại hỏi:

- Người còn nói Vô Nhai Tử còn trao cho người một tấm đồ hình và dặn người lên núi Thiên Sơn tìm người truyền thụ phép "Tiêu dao ngự phong". Vậy tấm đồ hình ấy đâu?

Hư Trúc thò tay vào bọc lấy đồ hình ra.

Cô bé mở tấm đồ hình xem. Vừa ngó thấy trong bức đồ hình vẽ một mỹ nhân ăn mặc theo lối cung trang, đột nhiên cô sa sầm nét mặt, cất tiếng mắng:

- Lão già đó... biểu người đi tìm con tiện tỳ này để nó truyền thụ võ công cho u...? Thì ra thằng cha này lúc chết đến nơi rồi vẫn khắc khoải không quên được con mèo mà gà đồng mới ngồi vẽ bức chân dung nó đẹp thế này!

Mặt cô xưng sĩa lên, dường như đã nổi tam bành, lục tặc. Cô cầm bức vẽ liệng xuống đất, lấy hai chân dẫm lên đi đi lại.

Hư Trúc thấy bức mỹ nhân đồ đẹp đẽ thế mà bị cô bé di chân lên cho đất hoen ố nhàu nát, vội kêu lên:

- Trời ơi!

Rồi vội cúi xuống nhặt lên, nhà sư thấy tấm mỹ nhân đồ nhàu nát dơ bẩn, chẳng còn giá trị gì nữa, lấy làm khó chịu trong lòng.

Cô bé thấy Hư Trúc lượm bức hoạ đồ lên càng căm tức hỏi:

- Mi cũng thương tiếc nó lắm ư?

Hư Trúc nói:

- Dạ phải! Bức hoạ đồ đẹp thế mà bị nhàu nát, ai lại không tiếc?

Cô bé hỏi:

- Thằng cha đó có bảo người con tiện nhân đó là ai không?

Hư Trúc lắc đầu đáp:

- Không!

Nhà sư lẩm bẩm:

- Không hiểu sao đối với Vô Nhai Tử lão tiên sinh mà cô này thốt nhiên đổi giọng ra chiều khinh mạn kêu một điều thằng cha này, hai điều thằng cha này là nghĩa gì?

Cô bé vẫn hậm hậm tức giận nói:

- Hừ! Thằng cha này si mê đến thế là cùng. Đừng nói bây giờ mà ngay mấy chục năm về trước, dung mạo con tiện nhân kia cũng không xinh đẹp đến thế này. Cô càng nói càng tức thò tay ra toan giựt lấy bức hoạ đồ để xé tan nát cho bố giận.

Hư Trúc vội rút tay về, cất bức hoạ đồ vào bọc.

Cô bé người thấp lùn thùn, không cướp được mỹ nhân đồ, ^^ thở lên hồng hộc, cò chửi mắng không tiếc lời:

- Thằng giặc già vô lương tâm! Quân mèo mả gà đồng dê tiện!

Hư Trúc đứng đó chỉ ngẩn người ra không hiểu vì lý do gì mà cô bé loắt choắt lại nổi lời đĩnh. Y đoán là cái oan hồn nào nhập vào cô bé quen biết mỹ nhân trong bức hoạ và hai người này hẳn có một mối thù sâu độc nên chỉ trông thấy hình người trên bức vẽ cũng đủ hầm hầm tức giận.

Cô bé còn đang tiếp tục thóa mạ bằng những lời nguyên rủa cay độc thì trong bụng Hư Trúc đột nhiên sôi réo lên.

Nguyên nhà sư lật đật suốt đêm qua và cả buổi sáng hôm nay y chạy trốn không được lúc nào nghỉ ngơi mà lại chưa được hạt cơm nào vào ruột nên y đói quá đến sôi bụng.

Cô bé hỏi:

- Người đói lắm phải không?

Hư Trúc đáp:

- Đúng thế! Trên ngọn núi đây tuyết phủ này, chẳng có thứ gì ăn được.

Cô bé nói:

- Sao lại không có? Trên núi này có gà rừng, có hươu nai lại có cả dê rừng. Người lại đây ta dạy cho một chút kinh công chạy rất mau như trên đất bằng, đồng thời dạy cách bắt gà đồng cùng hươu, nai, cây, cáo...

Hư Trúc không chờ cô bé nói hết vội xua tay ngắt lời:

- Đã là kẻ tu hành đâu có thể sát sinh được? Thà rằng tiểu tăng chịu chết đói, quyết không dám động đến đồ ăn mặn.

Cô bé tức mình mắng:

- Gã thầy chùa ngu ngốc xấu xa này! Chẳng lẽ suốt đời người chưa ăn mặn bao giờ sao?

Hư Trúc nhớ lại hôm vào quán cơm bị A Tử đánh lừa ăn một miếng thịt béo và húp nửa bát thang gà bỗng nhăn mặt nói:

- Có một lần tiểu tăng bị người ta lừa gạt không biết nên ăn phải đồ mặn, nhưng đó chỉ là vô tâm không biết, chắc đức Phật tổ không bắt tội. Chứ còn bảo tiểu tăng chính mình thò tay ra mà sát sinh thì nhất quyết không thể nào làm được.

Cô bé nói:

- Người bảo người không dám giết gà đồng, giết hươu nai, cây cáo, chúng chỉ là những loại súc sinh mà người đã sợ không dám giết rồi. Thế thì giết người còn phạm tội ác đến đâu mà nói?

Hư Trúc lấy làm lạ hỏi:

- Tiểu tăng có bao giờ dám giết người? A di đà Phật! A di đà Phật! Đức Phật từ bi tế độ cho những người mê muội đã phạm tội.

Cô bé nói:

- Người còn niệm Phật ư? Thế thì thiệt là buồn cười. Người không đi bắt gà rừng cho ta ăn thì chỉ trong hai giờ nữa là ta phải chết thế là người giết ta đó!

Hư Trúc gãi đầu gãi tai nói:

- Trên núi này chắc còn cỏ thơm, có măng tre, tiểu tăng đi kiếm về cho tiên bối xơi cũng được chớ sao?

Cô bé sa sầm nét mặt lại, trở vừng thái dương nói:

- Vùng thái dương kia lên đỉnh đầu, nếu ta không được ăn đồ huyết thực, nhất định là phải chết. Ta nói thiệt chứ không phải gạt người đâu.

Hư Trúc cực kỳ kinh hãi nói:

- Tiên bối vẫn mạnh giỏi, cần gì phải ăn đồ huyết thực mới sống? Hư Trúc vừa nghe thấy cô bé nói đến ba chữ "đồ huyết thực" đã bỏ vía, bất giác y nghĩ ngay tới loài quỷ khát máu nên càng sợ hãi hơn.

Bỗng cô bé lại nói tiếp:

- Ta phải một cái bệnh kỳ quái là hàng ngày cứ đúng giờ Ngọ không được ăn đồ huyết thực thì chân khí trong người sôi lên sùng sục đốt chết ngay lập tức. Lúc lâm tử, người phát điên lên và sẽ nguy cho người lăm đó!

Hư Trúc vẫn không chịu đi, lắc đầu quây quây nói:

- Muốn sao thì tiểu tăng cũng đành chịu. Đã là đệ tử nhà Phật phải nghiêm cẩn, triệt để giữ thanh quy giới luật. Đừng nói việc sát sinh dĩ nhiên là không bao giờ dám làm, mà đối với kẻ mê muội nảy ra ý nghĩ sát sinh như tiên bối đây chẳng hạn, cũng phải hết sức cẩn thận.

Cô bé quắc mắt lên nhìn nhà sư, thấy y tuy ra chiều sợ hãi song chí rất kiên quyết chứ không chịu khuất phục theo mình.

Cô liền đổi giọng cười khanh khách hỏi:

- Người tự xưng là đệ tử nhà Phật, gìn giữ thanh quy giới luật. Vậy giới luật là những gì?

Hư Trúc đáp:

- Giới luật nhà Phật chia làm tiểu thừa giới và đại thừa giới, hai thứ riêng biệt.

Cô bé cười mát hỏi:

- Lắm chuyện nhỉ? Tiểu thừa giới và đại thừa giới là gì?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu thừa giới tương đối dễ hơn và chia ra làm bốn bậc, một là ngũ giới, hai là bát giới, ba là thập giới và bốn là cụ túc giới, cả thấy phải kiêng hai trăm năm mươi điều. Nhưng một lát nhà sư lại nói tiếp:

- Về ngũ giới thì những kẻ tu tại gia cũng phải giữ gìn. Trong ngũ giới đầu tiên là không được sát sinh, thứ hai là không được trộm cắp, thứ ba là không được dâm tà, thứ tư là không được uống rượu.

Cô bé vẫn ngồi nghe không nói gì, nhà sư lại nói tiếp:

- Kẻ xuất gia đầu Phật thì trước hết phải giữ bát giới rồi sang đến thập giới và cuối cùng rộng ra đến nhị bách ngũ thập giới. Như vậy thì kẻ xuất gia đầu Phật so với người tu tại gia còn tinh vi hơn nhiều. Nói tóm lại, giới sát sinh là giới đầu tiên đệ tử nhà Phật không bao giờ được phạm đến.

Cô bé trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ta từng nghe nói những bậc cao tăng của Phật nếu muốn thành chính quả thì phải giữ Thượng thừa giới và còn kêu bằng Thập^{^^^} có đúng thế không?

Hư Trúc kinh hãi đáp:

- Đúng thế! Bậc đại thừa hy sinh thân mình để cứu người chứ thập nhân cũng còn chưa đủ.

Cô bé hỏi:

- Thập nhân là những gì?

Nhà sư Hư Trúc về võ công thì tầm thường thôi, nhưng về kinh Phật thì thuộc trơn lâu lâu. Y đáp ngay:

- Trong thập nhân thì điều thứ nhất là cắt thịt nuôi chim ưng, điều thứ hai là gieo mình vào miệng hổ đói...

Cô bé không ngờ nhà sư đọc hết, ngắt lời hỏi ngay:

- Cắt thịt nuôi chim ưng là thế nào?

Hư Trúc chấp tay để trước ngực đáp:

- Ngày xưa đức Phật Thích Ca Mâu Ni thấy con chim ưng đói toan vỗ con bồ câu, tấm lòng từ bi của ngài không nỡ để con bồ câu bị chết, liền dấu nó vào trong lòng. Con chim ưng đói quá hỏi: "Ngài cứu tính mạng con bồ câu mà để tôi chết há chẳng bất nhân lắm ư?" Đức Phật liền xẻo miếng thịt mình cho con chim ưng ăn.

Cô bé lại hỏi:

- Thế thì cái tích gieo mình vào miệng hổ đói đại khái cũng thế thôi chứ gì?

Hư Trúc đáp:

- Đúng thế!

Cô bé lại nói:

- Xem thế thì biết thanh quy giới luật của nhà Phật tinh vi và rộng rãi bao la, đâu phải vển vển ở mấy chữ "không sát sinh" mà thôi. Nay người không đi bắt gà rừng cùng hươu nai cây cáo cho ta thì người cũng nên bắt chước Đức Thích Ca Mâu Ni lấy thịt trong người để nuôi ta khỏi chết trưa nay. Nếu không thế thì sao phải là đệ tử nhà Phật? Cô bé vừa nói vừa vén cao tay áo Hư Trúc lên để lộ cánh tay béo mập trắng ngần rồi cười nói:

- Cái cánh tay của người đây đủ nuôi sống ta được một ngày.

Hư Trúc thấy cô bé nhe hai hàm răng trắng ớn, vừa dài vừa nhọn tuyệt không giống răng đứa trẻ nít chút nào, lại thấy cô bé lăm lét nhìn cánh tay mình ra vẻ thèm thuồng tựa hồ như muốn bẻ lấy mà nhai nghiền ngấu thì không khỏi rùng mình.

Chính ra cô này chỉ bằng đứa nhỏ tám chín tuổi, sức lực chưa có gì đáng sợ, nhưng trong lòng Hư Trúc vẫn yên trí là một oan hồn ám xác hay là ma quỷ nhập vào người, nên nhà sư thấy cô có ý nghĩ bất chính, bất giác y hoảng hốt như người mất hồn và tưởng chừng những huyết mạch đều ngưng lại. Y la lên một tiếng thật to rồi hất tay cô bé ra, rảo bước chạy lên đỉnh núi...

Trong lúc hốt hoảng kinh hồn vỡ mật, nhà sư la hét vang động một góc rừng... Bỗng thấy trên sườn núi phía xa xa có tiếng người hô hoán:

- Gã đây rồi! Các vị mau mau qua bên này.

Người phát ra tiếng hô rất lớn, ồm ồm như tiếng lệnh vỡ đó chính là Bất Bình đạo nhân.

Hư Trúc lăm bắm:

- Chết rồi! Nguy đến nơi rồi! Mình la hét to quá nên tiết lộ hành tung cho cường địch biết đường theo dõi, bây giờ làm thế nào?

Hư Trúc toan quay về chỗ cũ để công cô bé chạy nhưng vì sợ quá đành bỏ cô ta lại, chạy lấy một mình.

Nhưng nhà sư nghĩ lại cảm thấy không nỡ liền dừng bước đứng trên sườn núi, trong lòng do dự, y nhìn xuống thì thấy năm cái chấm đen đương bò lên thì lăm bắm:

- Bọn địch nhân tuy còn xa nhưng rồi họ cũng đuổi đến nơi. Cô bé kia lọt vào tay họ thì dĩ nhiên khó lòng thoát chết.

Nhà sư lại chạy xuống mấy bước gọi:

- Này tiên bối! Nếu tiên bối phát thệ không cản tiểu tăng thì tiểu tăng sẽ công tiên bối chạy trốn.

Cô bé cười ha hả đáp:

- Người trở lại đây! Ta nói cho người hay! Dưới kia năm người đang trèo lên thì người đi đầu là Bất Bình đạo nhân. Người thứ hai là Ô lão đại, thứ ba là gã họ An, còn hai người nữa thì một họ La và một họ Lợi. Ta dạy cho người mấy thủ pháp để đánh ngã lão Bất Bình đạo nhân kia.

Ngừng một lát, cô lại tủm tủm cười nói tiếp:

- Mà người chỉ được đánh cho lão già khiến cho lão không hại người được, như vậy không thể gọi là sát sinh hay phá giới được.

Hư Trúc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bất Bình đạo nhân, Ô lão đại võ công rất cao, tiểu tăng làm sao địch nổi họ? Bản lãnh của tiên bối tuy cao thâm nhưng trong khoảng thời gian giây lát này, tiểu tăng không thể học kịp.

Cô bé nói:

- Đồ ngu! Vô Nhai Tử lãnh đạo phái Tiêu Dao. Y là sư phụ Tô Tinh Hà cùng Đinh Xuân Thu. Võ công hai gã Tô, Đinh thế nào người cũng đã biết rõ rồi. Đồ đệ đến mức đó thì bản lãnh sư phụ có thể nghĩ ra mà biết rõ được. Y đem cả công lực tu luyện bảy mươi năm truyền cho người. Bọn Bất Bình đạo nhân, Ô lão đại bì với người thế nào được? Chỉ vì người ngu ngốc quá nên không biết vận dụng nội lực mà thôi. Người cầm túi vải lại đây, hít mạnh một hơi thở, vận chân khí vào cánh tay phải rồi mở miệng túi ra. Còn tay trái thì đập vào sau lưng địch nhân.

Hư Trúc làm theo cách của cô bé nhưng y vẫn không hiểu mấy thủ pháp của cô bé sao lại hạ được những tay cao thủ võ lâm kia.

Bỗng nghe cô bé nói tiếp:

- Sau đó người lấy ngón tay trở bên trái điểm vào những bộ vị này của địch nhân.

Cô để ý thấy thủ pháp của Hư Trúc, nói tiếp:

- Người làm thế không được. Phải vận khí theo đúng cách thức. Bộ vị bên địch mà mình định điểm vào không được sai trệch chút nào. Sai một ly đi một dặm thế đó. Lúc lâm địch, thì chẳng những tay không hạ được địch nhân mà còn có thể mất mạng với họ nữa. Hư Trúc theo lời cô bé chỉ dẫn, dụng tâm nhớ thật kỹ. Có điều mấy thủ pháp đó lại thi triển mau lẹ quá. Thoạt trông tưởng chừng như chỉ có năm sáu chiêu thức. Nhưng mỗi chiêu thức lại kèm theo những thân pháp, bộ pháp, chưởng pháp đặc biệt kỳ diệu của nó. Hạ bàn phải đứng thế nào, thượng bàn chéch đi phải làm sao? Thực là phức tạp vô cùng! Hư Trúc luyện hàng nửa ngày trời mà vẫn chưa đúng cách.

Nhà sư nguyên không phải là người thông minh, nhưng trí nhớ rất tốt. Cô bé dạy y cách nào, y nhớ từng câu một. Nhưng khi bảo y diễn lại tất cả các chiêu thức thì không làm thế nào cho y khỏi lầm lẫn, sai trật.

Cô bé liên tiếp dạy đi dạy lại mấy lần chưa được như ý, cô tức quá cất tiếng mắng:

- Quân này sao ngu dốt đến thế! Vậy mà Vô Nhai Tử lấy người làm truyền nhân thì thật là y đui mắt. Giả tử người là một gã thiếu niên tuấn tú thì còn thương được, song tướng mạo người lại xấu như ma lem. Ta không hiểu sao thằng cha Vô Nhai Tử lại lựa người đặt làm chưởng môn phái Tiêu Dao?

Hư Trúc vừa làm lại vừa tức mình nói:

- Vô Nhai Tử lão tiên sinh cũng đã biểu tiểu tăng là nhất tâm cố tìm một chàng thiếu niên phong lưu tuấn nhã để làm truyền nhân. Cái lệ luật của phái Tiêu Dao sao mà kỳ quái thế? Từ đây trở đi, tiên bối giữ lấy chức chưởng môn phái Tiêu Dao...

Rồi y không nói nữa. Y định bảo rằng: tiên bối chỉ là một vị tiểu cô nương mang linh hồn một con quỷ già và cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hư Trúc vừa luyện thêm mấy lần nữa, nhưng lần thì tay phải đưa ra lệ quá, lần thì ngón tay điểm phương vị lệch đi một chút. Y có tính kiên nhẫn, toan luyện lại nữa, thì những tiếng bước chân bỗng vang lên.

Bất Bình đạo nhân đang chạy như bay và đuổi lên gần tới nơi. Lão cười nói:

- Nhà sư kia! Người chạy lệ quá mà ta đuổi nhọc muốn chết!

Lão điểm ngón chân xuống một cái rồi nhảy xổ đến.

Hư Trúc tự biết mình không địch nổi, toan xoay mình chạy trốn thì cô bé lại quát lên:

- Người làm theo đúng thủ pháp của ta mà đối phó, không được sai lầm. Hư Trúc không kịp suy nghĩ gì nữa, mở miệng cái túi vải ra, vận chân khí vào cánh tay rồi đập vào người Bất Bình đạo nhân.

Bất Bình đạo nhân lên tiếng mắng:

- Thành lỗi con! Người dám ngang nhiên động thủ với đạo gia ư?

Rồi lão vung chưởng lên đánh.

Hư Trúc không chờ cho đối phương phát chưởng tới nơi đã đưa chân ra móc trúng đối phương.

Bất Bình đạo nhân người loạng choạng trượt về phía trước.

Hư Trúc vừa vòng tay trái vừa vận chân khí rồi vỗ vào lưng Bất Bình đạo nhân.

Lạ thay! Bất Bình đạo nhân là tay bản lãnh phi thường, coi tất cả ba mươi sáu đảo chúa cùng bảy mươi hai động chúa không vào đâu mà không chịu nổi một chưởng này của Hư Trúc. Người lão lạng đi rồi chui tọt vào miệng cái túi vải.

Hư Trúc cả mừng phóng chỉ điểm vào huyệt "ý xá" của Bất Bình đạo nhân.

Huyệt "ý xá" ở sau lưng hai bên xương sống gần cạnh lá lách.

Hư Trúc đã không hiểu cách điểm huyệt, lại trong lúc vội vàng nên điểm trệch đi một chút, trúng vào huyệt "Dương Vĩng" liền trên huyệt "ý xá".

Bất Bình đạo nhân kêu lên một tiếng thật to, chui được ra ngoài cái túi vải. Lão lùi lại mấy bước rồi lăn người xuống sườn núi.

Cô bé kêu lên mấy tiếng:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Rồi quay lại mắng Hư Trúc:

- Người ngu quá! Ta biểu người điểm vào huyệt "ý xá" tứ y không còn nhúc nhích được nữa. Ai bảo người điểm huyệt "Dương Vĩng" làm chi?

Hư Trúc vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói:

- úi chà! Pháp thuật của tiên bối hay quá! Chỉ pháp đó tuy tiểu tăng điếm lâm cũng đủ làm cho lão phải một phen bở vía, há chẳng sung sướng rồi sao?

Bất Bình đạo nhân lăn xuống sườn núi rồi, nhưng Ô lão đại đã nhảy tới nơi.

Hư Trúc giương miệng túi ra nói:

- Ô lão đại! Người thử xem cho biết một chút cũng hay.

Ô lão đại thấy Bất Bình đạo nhân mới đánh một chiêu đã thất bại thì trong lòng nao núng. Lão giơ thanh Lục ba Hương lộ đao chém xéo vào người Hư Trúc bằng chiêu "Vân nhiều Vu sơn"

Hư Trúc kinh hãi la lên:

- úi chao! Nguy rồi! Y dùng đao thì tiểu tăng không thể nào đối phó được. Tiên bối chưa dạy tiểu tăng phương pháp đối phó với quỷ đầu đao. Bây giờ có dạy cũng không kịp nữa.

Cô bé la lên:

- Người lại đây ôm ta nhảy lên ngọn cây.

Lúc này Ô lão đại đã chém Hư Trúc liên ba đao, may mà hắn vẫn kinh hãi không dám sấn vào gần ba nhát đao đó chỉ chém hờ bên ngoài. Thế mà Hư Trúc đã phải ôm đầu chạy như chuột. Tình thế rất là nguy cấp.

Nhà sư nghe tiếng cô bé gọi thì trong bụng mừng thầm, lắm bả:

- Nhảy lên ngọn cây để trốn tránh là phải lắm. Lối này mình đã học được rồi. Nhà sư đang định chạy lại ôm cô bé thì Ô lão đại phóng đao theo thế liên hoàn đánh tới nhanh như gió bão.

"Véo, véo" hai tiếng, Ô lão đại đã nhằm chỗ yếu huyết nhà sư chém tới.

Hư Trúc hốt hoảng la lên:

- Chết rồi!

Nhà sư đề khí nhảy vọt lên cây như người biết bay rồi đáp xuống một cành lớn trên ngọn cây tùng.

Cây tùng này cao đến bốn trượng, thế mà Hư Trúc nhảy vọt lên được ngay khiến cho Ô lão đại phải kinh hãi vô cùng.

Võ công Ô lão đại tuy rất tinh thâm, nhưng khinh công hắn cũng tầm thường thôi, cây tùng cao như vậy hắn không tài nào nhảy lên được. Và lại mục đích hắn là bắt cô bé kia chứ không phải Hư Trúc. Hắn đứng dưới chửi đổng:

- Nhà sư chết đâm chết chém kia! Người đã có bản lãnh thì cứ ngồi trên ngọn cây đó vĩnh viễn đừng hòng xuống nữa.

Ô lão đại nói xong chạy lại chỗ cô bé.

Hắn thò tay ra nắm được sau gáy cô. Hắn muốn bắt cô bé để cho cả bấy nhiêu người trong bọn, mỗi người chém một đao rồi lấy huyết cô ăn thề, khiến cho ai có muốn sinh lòng phản phúc cũng không được nữa.

Hư Trúc thấy cô bé lại bị bắt thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Mụ đã bảo mình ôm mụ nhảy lên cây mà mình lại nhảy trước, khinh công này chính mình được mụ truyền thụ, bây giờ mình bỏ mặc mụ, há chẳng phải là phường vong ân bội nghĩa?

Nghĩ vậy, nhà sư lại từ ngọn cây nhảy xuống. Y cầm trong tay chiếc túi vải, lúc nhảy xuống đã giương miệng túi ra sẵn, muốn chụp lấy cô bé để cứu cô thoát nạn, nhưng y chụp thế nào lại trúng đầu Ô lão đại.

Hư Trúc mừng quá giơ ngón tay trái điểm xuống lưng lão Ô. Chiêu này cũng không đúng như chỉ pháp của cô bé đã truyền dạy. Nhà sư điểm chệch xuống dưới huyết Y Xá chừng một tấc và trúng huyết Vị Thương.

Ô lão đại thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió chụp xuống rồi mặt mũi tối tăm, mắt chẳng nhìn thấy gì. Hắn kinh hãi quá giơ đao chém bừa về phía trước, nhưng đao lại chém vào chỗ không và giữa lúc ấy Hư Trúc giơ tay điểm vào huyết Vị Thương của hắn. Ô lão đại tuy không vì thế mà nhún người ra nhưng hai cánh tay đã tê bại. Thanh Lục ba hương lộ đao đang cầm trong tay rút xuống đất đánh "choang" một tiếng, còn tay kia nắm cổ cô bé cũng buông ra.

Ô lão đại hốt hoảng gỡ cái túi chụp trên đầu ra đồng thời hắn lăn mình ra đằng xa.

Hư Trúc liền ôm lấy cô bé nhảy tung lên ngọn cây. Y vừa nhảy vừa nói:

- Thế là thoát hiểm! Thế là thoát hiểm!

Cô gái sắc mặt lợt lạt, tức mình mắng:

- Đồ bỏ đi chẳng ra trò gì cả! Mỗ mỗ đã dạy ngươi thủ pháp kỳ diệu, thế mà hai lần cùng điểm trật cả!

Hư Trúc mắc cỡ nói:

- Dạ dạ! Tại hạ vụng về thật nên đã điểm trật huyết đạo y.

Cô bé lại nói:

- Ngươi coi kìa! Bọn chúng lại đến đó!

Hư Trúc nhìn xuống thì quả nhiên thấy Bất Bình đạo nhân cùng Ô lão đại đã trèo lên đến chỗ cũ. Ngoài ra còn ba người nữa đang đứng đằng xa chỉ chỗ nhưng không dám đến gần.

Bỗng một gã thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt kêu lên một tiếng nhảy tới. Trên người gã có làn ánh bạc bao phủ, thì ra gã múa tít đôi búa ngắn để che thân. Tiếp theo hai tiếng "chát chát" vang lên, hai cây búa chém vào thân cây. Gã này sức mạnh mà lưỡi búa lại rất sắc bén. Xem chừng hắn chỉ chém nhiều lắm là mười nhát thì cây tùng đó tất nhiên phải đổ xuống.

Hư Trúc cả kinh hỏi luôn mấy câu:

- Bây giờ biết làm thế nào? Bây giờ biết làm thế nào?

Cô bé lạnh lùng đáp:

- Sư phụ ngươi là thằng cha Vô Nhai Tử đã trở đường cho ngươi đi cầu con tiện tỳ về trên hoạ đồ để nó truyền thụ võ công cho. Vậy ngươi đi mà kiếm nó! Con tiện tỳ đó dạy ngươi rồi ngươi sẽ đủ tài để hạ được năm con chó, con lợn này đdos!

Hư Trúc kêu lên:

- Trời ơi!...

Rồi y nghĩ bụng:

- Lúc nguy cấp này mà mụ còn nghĩ cách tranh hơn với cô gái trong hoạ đồ thì kỳ thật.

Tuy trong lòng nhà sư rất nóng nảy nhưng y chỉ nghĩ vậy thôi, chứ không nói ra miệng.

"Chát chát" hai tiếng nữa, gã thấp lùn đã cầm hai cây búa chém vào cây tùng luôn hai nhát nữa. Cây tùng lung lay không ngớt, những cành lá và gai rớt xuống như mưa. Bây giờ cô bé mới bảo:

- Ngươi đề tụ chân khí vào huyết đan điền rồi vận nội lực ra bả vai chuyển xuống huyết Kiên tĩnh ở khuỷu tay. Tiếp theo là vận chân lực vào ba huyết Dương khoát, Dương cốc, Dương trì ở cổ tay và sau cùng vận xuống đến huyết Quan xung ngón tay vô danh. Ngươi đã vận xong chưa?

Cô vừa nói vừa đưa ngón tay trở vào các huyết đạo trên mình Hư Trúc vì cô biết rằng ngay những huyết đạo trong người nhà sư cũng không nhận rõ được. Nếu chỉ nói tên huyết đạo ra không thì nhất định y hoang mang chẳng biết đâu mà lần, nên cô phải trở tay vào mới xong.

Hư Trúc từ khi được Vô Nhai Tử truyền công lực cho, chân khí đầy rẫy trong thân thể, y muốn vận tới đâu cũng được ngay, không phải ngưng trệ chút nào. Y thấy cô bé bảo sao cứ vận khí đúng như vậy.

Giữa lúc ấy lại hai tiếng "chát chát" nữa vang lên. Cây tùng đưa đi đưa lại, nhad sư kinh hãi đáp:

- Vận xong cả rồi.

Cô bé lại nói:

- Ngươi hái mấy trái tùng nhắm ném vào đầu gã thấp lùn kia, không trúng đầu thì trúng vào ngực cũng được. Ngươi dùng chân lực ngón tay vô danh mà hất ra.

- Xin vâng!

Hư Trúc hái trái cây tùng để vào đầu ngón tay vô danh. Cô bé lại giục:

- Bắn xuống cho mau!

Hư Trúc đẩy ngón tay cái cho trái tùng ở đầu ngón tay vô danh bắn ngay xuống đánh "véo" một tiếng, thế mạnh vô cùng!

Nhưng Hư Trúc chưa học qua lối phóng ám khí thành ra bắn không trúng. Trái cây tùng rớt xuống đất đánh "cách" một tiếng còn cách gã thấp lùn đến ba thước. Lục đạo nhà sư tuy mạnh nhưng không có hiệu quả trúng đích, thế mà cũng làm cho gã thấp lùn phải giật mình kinh hãi. Nhưng chỉ thoáng cái gã lại vung búa lên chém luôn. Cô bé tức mình mắng Hư Trúc:

- Đồ ngu xuẩn! Người lại bắn xuống phát nữa thử xem.

Hư Trúc rất mắc cỡ, y lại theo lời cô bé vận khí búng xuống một trái khác. Lần này y vừa búng vừa run tay lật bật thành ra lại sai đích đến năm thước. Cô bé vội nói:

- Chỗ này cách cây tùng mé tả xa quá mà người ôm ta thì nhảy không tới nơi được. Tình thế trước mắt nguy cấp quá rồi. Người chạy trốn lấy mình người thôi. Hư Trúc đáp:

- Sao tiền bối lại nói vậy? Tiểu tăng há phải kẻ vong ân bội nghĩa, tham sống sợ chết? Mỗi nguy hiểm đến đâu cũng mặc, tiểu tăng nhất định hết sức cứu tiền bối. Nếu không cứu được thì tiểu tăng sẽ cùng chết với tiền bối.

Cô bé nói:

- Gã thầy chùa này ngu quá! Ta với người vốn không thân thích lại không quen biết. Sao người lại cứ đòi vì ta mà liều mạng? Hừ! Bọn chúng muốn giết hết cả hai người chúng ta. Nhưng không phải chuyện dễ đâu! Bây giờ người hái mười hai trái cây tùng, mỗi tay cầm sáu trái và phải vận chân khí như thế này...

Cô vừa nói vừa dạy nhà sư cách vận khí.

Hư Trúc mới ghi nhớ lời dạy bảo nhưng chưa kịp thi hành thì cây tùng lung lay dữ dội như người đưa võng. Tiếp theo mấy tiếng "rắc rắc" vang lên. Thân cây đã xiêu về mé đông bắc sắp đổ xuống.

Bất Bình đạo nhân, Ô lão đại, gã thấp lùn và cả hai người khác lớn tiếng reo hò rồi nhảy cả lại.

Cô bé quát lên:

- Liệng năm trái cây đó ra đi.

Lúc này trong lòng bàn tay Hư Trúc chân khí đang chạy mạch như muốn thoát ra ngoài. Nhà sư vừa giơ hai tay lên, mười hai trái cây tùng đã vọt ra bật lên mấy tiếng lát chát.

Bốn người bên địch bị ngã lăn ra. Còn gã thấp lùn không trúng phải trái cây tùng cũng la lên:

- Ôi mẹ ơi!

Gã quăng đôi búa đi rồi chạy xuống núi.

Trong năm người này thì võ công gã thấp lùn kém hơn hết. Lúc Hư Trúc liệng mười hai trái cây tùng ra mau lẹ quá nên không ai có thể tránh kịp. Gã thấp lùn sở dĩ không bị trúng phải là vì người gã thấp, trái tùng bay qua đầu, chứ không phải gã né tránh kịp.

Trên mặt đất đầy tuyết phủ có loang lổ vết đỏ tươi. Đó là máu trong mình bốn người kia chảy ra.

Hư Trúc liệng những trái tùng ra rồi, sợ cô bé bị ngã liền ôm chặt lấy lưng cô, nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Đột nhiên y trông thấy bốn người kia bị thương nặng như vậy, thì không khỏi ngẩn người ra.

Cô bé cất tiếng hoan hô, cô đang ở trong lòng Hư Trúc cựa cựa nhảy vọt đến bên mình Bất Bình đạo nhân ghé miệng vào vết thương lão hút lấy máu tươi.

Hư Trúc cả kinh kêu lên:

- Tiên bối làm chi vậy?

Rồi y nắm lấy lưng cô nhắc bổng lên.

Cô bé hỏi:

- Người đã đánh chết y. Mỗ mỗ hút lấy máu để chữa bệnh cho mình sao lại không được?

Hư Trúc thấy miệng cô vấy đầy máu. Nhất là cô mở miệng ra cười nói, trông lại càng kinh hãi. Nhà sư liền từ từ đặt cô xuống hỏi:

- Tiểu tăng đánh chết lão rồi ư?

Cô bé đáp:

- Chẳng lẽ ta còn nói dối nữa sao?

Cô nói xong lại cúi xuống hút máu.

Hư Trúc thấy Bất Bình đạo nhân trên trán thủng ra một lỗ to bằng quả trứng gà thì run lên la hoảng:

- Ui chao! Tiểu tăng liệng trái tùng lọt vào óc y rồi chắc? Trái tùng này vừa nhẹ vừa mềm làm sao lại đánh gãy xương lọt vào trong óc được?

Y lại coi ba người kia thì một người bị trái tùng ném trúng ngực, một người trúng vào yết hầu và một người trúng vào sống mũi. Mấy người này cũng tắt thở cả rồi. Một mình Ô lão đại tuy trúng phải hai trái tùng nhưng chỉ ở ngoài da nên chưa chết. Miệng hắn không ngớt rên la.

Hư Trúc đến bên Ô lão đại lay phục xuống đất nói:

- Ô tiên sinh! Tiểu tăng vì lỡ tay làm tiên sinh đến bị thương, thật không phải cố ý. Nhưng thế là tội nặng lắm rồi, tiểu tăng rất lấy làm áy náy và tự thẹn với tiên sinh!

Ô lão đại bị đau lại càng căm tức nói:

- Người... lại còn muốn... nói giỡn nữa ư? Người... cầm đao chém ta một nhát... giết chết ta đi cho rồi!...

Hư Trúc nói:

- Lẽ đâu tiểu tăng dám nói giỡn với tiên sinh? Nhưng... nhưng...

Đột nhiên nhà sư sực nhớ đến mình vừa ra tay đã giết chết ba mạng người, mà xem chừng Ô lão đại cũng khó lòng thoát chết. Thế là mình đã phạm vào tội sát sinh, một tội nặng nhất của nhà Phật. Y vừa đau lòng vừa kinh hãi, toàn thân run lên bần bật, hai hàng nước mắt trào ra.

Cô bé uống no máu tươi rồi từ từ đứng lên, quay lại nhìn thấy Hư Trúc đang chân tay cuống quýt thoa bóp vết thương cho Ô lão đại. Ô lão đại người không nhúc nhích được mà miệng vẫn lớn tiếng mắng chửi không ngớt. Hắn dùng những lời lẽ rất ác độc, rất thậm tệ mà nguyên rửa, mà mắng nhiếc xối xả vào mặt Hư Trúc.

Hư Trúc tuyệt không cáu giận, chỉ ăn năm xin lỗi.

- Phải lắm! Phải lắm! Quả là tiểu tăng tội lỗi không biết nói thế nào cho hết được. Có điều tiên sinh mắng nhiếc đến cha mẹ tiểu tăng, nhưng tiểu tăng chỉ là một kẻ côi cút, không biết cha mẹ là ai cả thì tiên sinh mắng nhiếc cũng bằng vô ích mà thôi! Ô tiên sinh! Chỗ da bụng tiên sinh chắc là đau lắm? Dĩ nhiên tiên sinh phải nổi nóng, tiểu tăng không hề dám trách tiên sinh điều đó. Tiểu tăng chỉ thuận tay liệng trái tùng ra một cái, thiệt không ngờ mấy trái tùng này ác nghiệt đến thế! Hối ôi! Mấy trái tùng này đúng là tà môn rồi, mà không thì cũng là loại tùng bá đạo đặc biệt chứ không phải hạng tùng thông thường.

Ô lão đại căm giận văng tục ra chửi mắng, nguyên rửa:

- Mẹ kiếp! Trái tùng này sao lại không giống những trái tùng khác? Thằng trọc thối tha kia! Sau này mi chết đi sẽ bị thảm hình "núi đao cây kiếm" hoặc nhảy vào vạc dầu sôi hay sa xuống mười tầng địa ngục. Nội lực mi cao cường quá đời, cứ đánh chết Ô lão đại này. Ô mỗ vì nghệ thuật không bằng người, dù chết cũng chẳng oán hận ai. Thôi mi đừng nói pha trò nữa. Tùng nào là tùng tà môn bá đạo? Mi luyện thành "Bắc minh chân khí" thì làm sao không hung dữ... không bá đạo...?

Hắn nói đến mấy câu sau cùng rồi dường như không còn hơi sức để nói tiếp nữa và nổi lên một cơn ho sù sụ.

Hư Trúc lấy làm lạ hỏi:

- Ô tiên sinh nói cái gì... Bắc... đó?

Cô bé cười đáp:

- Bữa nay thật tình mỗ mỗ đã giúp cho thằng trọc đó. Thần công "Bắc minh chân khí" của ta đây chính ra là một môn bí mật không truyền thụ cho ai. Nhưng vì người hết dạ trung thành, vì mỗ mỗ mà liều mạng, đáng được mỗ mỗ truyền tuyệt nghệ cho. Vả lại trong nguy cấp, mỗ mỗ cần người, phi người ra còn ai ra tay giúp cho? Rồi mụ quay sang nói với Ô lão đại:

- Ô lão đại! Nhỡn lực người khá đấy! Người nhận ra được ngay thủ pháp mà gã tiểu hoà thượng đã đánh ra.

Ô lão đại dương cặp mắt tròn xoe vừa kinh hãi vừa lấy làm kỳ, ngăn người ra một lúc rồi hỏi cô bé:

- Mi là ai?... Mi cầm kia mà?... Sao giờ mi nói được?

Cô bé cười lạt nói:

- Mặt mi mà dám hỏi ta là ai ư?

Rồi cô móc trong bọc ra một cái bình lấy hai viên thuốc vàng đưa cho Hư Trúc nói:

- Người cho hần uống đi.

Hư Trúc đáp:

- Xin vâng!

Nhưng trong lòng nhà sư nghĩ thầm:

- Nếu đây là thuốc chữa thương thì hay lắm. Nhưng nếu là thuốc độc thì tính mạng Ô lão đại chẳng những không giữ được mà còn chết lẹ hơn.

Tuy nhà sư nghĩ vậy nhưng thấy Ô lão đại đau khổ quá chừng thì cho là hần có mau chết càng chóng thoát nợ nên y không nói gì nữa, cầm viên thuốc kê vào miệng Ô lão đại. Ô lão đại ngửi thấy mùi thuốc cay sè, chất thuốc rất mãnh liệt, hần hắt hơi luôn mấy cái, trong bụng vừa kinh hãi vừa mừng thầm cất tiếng hỏi:

- Phải chăng... đây là Cửu chuyển... Cửu chuyển hùng xà hoàn?
Cô bé gật đầu đáp:

- Phải rồi! Quả nhiên người biết nhiều hiểu rộng, đáng mặt đàn anh ba mươi sáu động và bảy mươi hai đảo.

Ô lão đại dịu giọng hỏi:

- Sao người lại muốn cứu mạng ta?

Nhưng hần sợ bỏ lỡ mất cơ hội rất tốt trước mắt nên không cho cô bé trả lời, há miệng đớp luôn cả hai viên thuốc nuốt vào bụng.

Cô bé đáp:

- Một là ta cảm ơn người đã viện thủ cho ta, hai là về sau còn có chỗ dùng người.

Ô lão đại lại càng không hiểu hỏi:

- Ta có ơn đức giúp đỡ người bao giờ đâu? Ô mỗi lúc nào cũng chỉ hoài bão tấm lòng trừ diệt người mà thôi, mỗi khi nghĩ đến người là ta chẳng yên tâm chút nào!

Cô bé cười nói:

- Ta khen mi là một kẻ quang minh lỗi lạc, lập chí thế nào nói rõ như vậy không thêm úp mở. Có thể mới khởi uống là một tay hảo hán.

Mụ ngẩng lên trông chiều trời thì vầng thái dương đã lên đến đỉnh đầu. Mụ nhìn Hư Trúc nói:

- Thứ Cửu chuyển hùng xà hoàn này chuyên trị nội thương nguy hiểm và có thể cải tử hồi sinh linh nghiệm vô cùng. Tiểu hoà thượng! Đã đến giờ ta luyện công rồi đây. Người đứng mà hộ vệ cho ta. Nếu có người quấy rầy thì bất luận là ai, người lập tức thi triển môn "Bác minh chân khí" mà ta vừa truyền cho người đó, lấy một cục đất hay một viên đá bắn ra là xong.

Hư Trúc lắc đầu đáp:

- Nếu đánh chết người thì sao? Tiểu tăng không dám làm đâu.

Cô bé chạy ra sườn đồi nhìn xuống rồi nói:

- Bây giờ không có ai lên hết, người không làm thì thôi.

Cô nói xong ngồi xếp bằng, ngón tay trở bên phải chỉ lên trời, ngón tai trở bên trái chỉ xuống đất. Miệng mở khạc một tiếng, lỗ mũi phun ra hai giây khói trắng lợt.

Ô lão đại cả kinh la lên:

- úi chà! Đây là công phu "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn".

Hư Trúc nói:

- Ô tiên sinh! Tiên sinh uống thuốc rồi thương thế có bớt không?

Ô lão đại vẫn còn căm giận lớn tiếng mắng:

- Thằng trọc thối tha kia! Thương thế ta có bớt hay không thì việc gì đến mi? Ta không cần gã yêu tăng nói dài dòng nữa.

Tuy ngoài miệng hằn mắng như vậy nhưng cảm thấy nội thương trong bụng đã bớt đau thì lắm bảm:

- Cứu chuyển hùng xà hoàn là một thứ linh dược trị thương hiệu nghiệm như thần của cung Linh Thứu trên ngọn Phiêu Diểu núi Thiên Sơn. Thứ hoàn này có công hiệu cải tử hồi sinh. Như vậy cái mạng mình có thể vẫn hồi được đây.

Nhưng hần thấy cô bé luyện được công phu kia thì trong lòng trăm mối nghi ngờ. Nguyên môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" hần đã từng nghe người nói tới là một môn cao hơn hết tất cả của cung Linh Thứu. Nếu ai không có mấy chục năm nội công làm căn bản thì tài nào tu luyện được. Cô bé này tuy là người ở cung Linh Thứu nhưng là đứa trẻ nít sao có nội công đến mức thượng thừa như vậy?

Ô lão đại tự hỏi:

- Hay là mình nhận xét lầm, công phu cô bé đang luyện không phải môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn"?

Bỗng một làn bạch khí ở trong mũi cô bé bốc ra bao phủ lấy đầu cô quanh quần mãi không tan và mỗi lúc một dày đặc thêm, thành một đám mù trắng che kín cả mặt cô đi không trông rõ nữa.

Lát sau hần lại thấy những khớp xương trong toàn thân cô kêu răng rắc như bắp rang. Hư Trúc cùng Ô lão đại ngẩn người ra đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu ra sao. Tuy Ô lão đại đã được nghe đồn về công phu "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" nhưng cũng chẳng hiểu cứu cánh thế nào. Tiếng răng rắc trong khớp xương cô bé mỗi lúc một thưa dần mà làn mù trắng cũng nhạt dần đi. Sau chỉ còn lại một luồng bạch khí, cô lại hít vào trong mũi. Hít hết luồng bạch khí rồi cô bé mở bừng mắt ra, từ từ đứng dậy.

Hư Trúc cùng Ô lão đại hai người đồng thời dụi mắt, tưởng chừng như mắt bị mờ đi không trông rõ, vì hai người cùng thấy cô bé sau khi luyện công xong nét mặt cô ra chiều khác lạ, nhưng không nói ra được chỗ khác lạ đó như thế nào.

Cô bé nheo mắt nhìn Ô lão đại rồi nói:

- Người quả nhiên kiến thức uyên bác. Cả đến môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" của ta mà người cũng biết.

Ô lão đại hỏi:

- Cô... thật tình cô là ai?

Cô bé đáp:

- Mật người cũng lớn nữa!

Cô bé chỉ nói vậy chứ không trả lời Ô lão đại. Cô lại quay sang bảo Hư Trúc:

- Tay trái người ấm ta, còn tay phải nắm lấy lưng Ô lão đại. Người vận dụng nội lực "Bắc minh chân khí" mà ta vừa dạy người đó để nhảy lên ngọn cây rồi cứ thế mà tung mình nhảy lên đỉnh núi. Bữa nay còn có thể nhảy cao được ba trăng trượng nữa đó. Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng e rằng chưa đủ công lực để làm như vậy. Tuy miệng nói thế nhưng nhà sư vẫn làm theo lời cô gái. Tay trái ấm cô bé, tay phải xách lưng Ô lão đại, nhà sư hết sức cố gắng mà không sao nhảy lên ngọn cây được. Cô bé tức giận hỏi:

- Sao người không vận khí?

Hư Trúc ngượng nghịu, gượng cười đáp:

- Dạ dạ! Tiểu tăng trong lúc hoang mang quên đi mất.

Rồi nhà sư vận chân khí theo lối cô bé truyền thụ thì lạ thay, người Ô lão đại lập tức chỉ còn nhẹ bằng một mớ bông mà cô gái thì tựa hồ như không có gì.

Hư Trúc vừa nhảy tung lên đã tới ngọn cây. Nhà sư cứ tiếp tục theo cách thức của cô bé đã truyền thụ, khoa chân bước từ cây nọ sang cây kia cách nhau đến ngoài một trượng cũng tựa hồ như đi trên đất bằng, chẳng khó khăn gì.

Hư Trúc đang lướt trên ngọn cây một cách rất lẹ làng, nhưng y thấy mình đi được như vậy trong lòng không khỏi thâm kinh hãi.

Sự kinh hãi đã làm cho chân khí quay về huyết đan điền, chân bước thành nặng trĩu rồi lập tức té xuống. Nhưng tay nhà sư vẫn ấm cô bé và nắm lưng Ô lão đại không chịu buông ra.

Chân vừa chấm đất, nhà sư lập tức lại nhảy lên. Vì sợ cô bé trách mắng, y không nói gì lại băng băng chạy lên núi. Ban đầu Hư Trúc đề khí chưa được linh động, có lúc chân bước chậm trễ, nhưng về sau chân khí trong người y chuyển vận rần rần một cách rất lẹ làng khác nào hơi thở bình thường và trong bụng rất khoan khoái.

Nhà sư không còn nghĩ ngợi gì nữa, tự nhiên chân khí lưu thông càng mau và y chạy càng lẹ, trèo núi cũng nhanh như chạy xuống dốc, khó bề dừng lại. Cô bé nói:

- Người mới luyện môn "Bắc minh chân khí" không nên sử dụng thái quá. Nếu muốn bảo trọng tính mệnh thì đừng bước lại đi.

Hư Trúc nói:

- Vâng.

Rồi nhà sư đi thêm mấy trượng nữa đoạn từ trên cây nhảy xuống.

Ô lão đại vừa kinh hãi vừa khen ngợi, quay lại nói với cô bé:

- Môn "Bắc minh chân khí" này bữa nay cô mới dạy y là một mà đã ghê gớm đến thế! Võ công ở cung Linh Thứu núi Phiêu Diêu quả nhiên sâu như biển cả. Cô còn là đứa trẻ nít mà võ công đã cao cường đến như vậy thì ghê thật!

Cô bé chạy đến một gốc cây lớn, bốn mặt cây cối dây chi chít, cười nói:

- Bọn chuột nhắt các ngươi trong ba ngày nữa chưa chắc đã tìm đến đây được.

Ô lão đại buồn rầu nói:

- Bọn chúng ta dĩ nhiên là sẽ bị thua xiểng liểng rồi. Gã tiểu hoà thượng này đã được truyền thụ "Bắc minh chân khí", đem toàn lực ra hộ vệ cho người thì dù cả bọn ta có tìm thấy người cũng không làm gì được.

Cô bé cười lạt không nói gì, cô tựa lưng vào cành cây nhắm mắt ngủ.

Hư Trúc sau một cuộc bôn ba, trong bụng lại thấy đói nao. Nhà sư hết nhìn cô bé lại quay ra nhìn Ô lão đại nói:

- Tiểu tăng muốn đi tìm chút gì ăn cho đỡ đói nhưng chỉ sợ tiên sinh còn đem lòng đen tối gia hại cô bé này, nên tiểu tăng chẳng yên lòng chút nào. Chi bằng tiểu tăng đem cả tiên sinh đi là yên.

Hư Trúc nói xong lại nắm lấy lưng Ô lão đại toan đi thì cô bé trừng mắt lên nhìn nhà sư nói:

- Ngươi ngu quá. Ta đã dạy ngươi cách điểm huyết. Chẳng lẽ bây giờ hấn nằm thẳng cẳng không nhúc nhích mà ngươi cũng điểm không trúng ư?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng vụng dại quá sợ điểm không trúng và y vẫn còn cử động được.

Cô bé nói:

- Tính mệnh y, ta đã cầm "sinh tử phù" trong tay thì khi nào hấn còn dám vọng động nữa?

Ô lão đại vừa nghe thấy cô bé nói đến ba chữ "sinh tử phù" thì đã thất thanh la hoảng:

- Ngươi... ngươi... ngươi...

Cô bé hỏi:

- Vừa rồi ngươi nuốt mấy viên thuốc của ta?

Ô lão đại đáp:

- Hai viên.

Cô bé hỏi:

- Cửu huyền hùng xà hoàn là một thứ thuốc thần hiệu vô cùng của cung Linh Thú, sao ngươi lại uống những hai viên. Ngươi thật không bằng giống súc vật, đáng gì mà uống của ta những hai viên linh đan?

Ô lão đại trán toát mồ hôi run rẩy nói:

- Còn... một viên nữa thì...

Cô bé không đáp, lại hỏi:

- Huyệt "Thiên Trì" của ngươi ra sao?

Ô lão đại hai tay run lên vội cởi áo ra quả thấy cạnh vú bên trái trước ngực, huyệt "Thiên Trì" hiện thành một cái chấm đỏ như máu. Hắn kêu lên:

- Úi chao!

Rồi suýt ngất đi. Hồi lâu hắn ấp úng.

- Ngươi... ngươi là ai? Sao ngươi lại biết chỗ sinh tử của ta? Phải chăng ngươi đã cho ta uống Đoạn cân hủ cốt hoàn?

Cô bé cười tủm tủm rồi đáp:

- Ta còn có việc sai bảo, không thúc đẩy cho chất thuốc phát động ngay đâu, ngươi đừng lo.

Nhưng hai mắt Ô lão đại lồi ra, vẻ mặt khùng khiếp không biết đến đâu mà nói.

© [HQD](http://www.vietkiem.com)